

ÁNGEL PAVLOVSKY, ACTOR

Text: CELES PIEDRABUENA / Fotos: JORDI PLAY

"Tinc necessitat que m'estimin"

Ángel Pavlovsky tenyeix de màgia i emoció la nit de Barcelona amb l'espectacle 'Orgullosamente humilde', que presenta al Club Capitol. Pavlovsky parla del personatge que ha anat construint amb els anys i de la relació humana que té amb el públic.

Angel Pavlovsky viu una història d'amor amb la ciutat de Barcelona, un amor que va néixer el 1973, quan un jove argentí desorientat va deixar la terra pairal cercant noves emocions. Ja aquells anys Pavlovsky tenia fusta d'actor, sentia la passió de l'escena. Així, un bon dia va deixar de ser un nen de poble per convertir-se en un jove de ciutat: "Al poble, no n'hi venia gaire, de teatre, però sí gent de circ. Jo somiava a escapar-me amb el teatre i el cinema. Vaig viure al poble fins als divuit anys i, amb l'excusa d'una carrera universitària, me'n vaig anar. I així va ser que vaig descobrir les ciutats, l'amor i el teatre. Tres descobriments que no t'ajuden gaire a anar a la universitat".

Han passat els anys, però Ángel Pavlovsky encara és la mateixa persona apassionada per l'art escènic, per fer de la seva humil proposta un lloc de diversió i de reflexió. Gran amant del bon viure i dels plaers de la vida, Pavlovsky confessa que no té mai projectes a llarg terme i que, ara com ara, la seva màxima aspiració és de no moure's de Barcelona, si és que no li toca més remei i ha de fer alguna ronda.

—*Fa més de tres anys que ofereix el mateix espectacle, on és el secret?*

—No és que n'hi hagi gaires antecedents. Jo procuro que, a l'espectador, li passi allò que, a mi, m'agradaria que em passés cada volta que m'assec a veure un espectacle: que em sorprengui i que mai no acabi de copsar el tipus de tècnica utilitzat, que no sàpiga què hi ha de veritat i què hi ha de mentida. *Orgullosamen-*

te humilde és una mescla de personatge de ficció i de personatge real. Busco situacions que em facin riure, que m'atrapin i que em facin oblidar els maldecaps. Si de cop ve un crític teatral i diu que això que faig és la veritable essència del teatre, no el contradiré pas. Ho faig perquè em surt així, perquè no tinc ganes de fer-ho d'una altra manera i perquè potser ni en sabria.

Però, encara que vagi canviant els espectacles amb el temps, tinc la idea que sempre faig el mateix, que l'un és conseqüència de l'altre.

—*I com s'ho fa? Que és autodidacte?*

—Sí. Bé, totalment no, perquè quan era jove provava d'aprendre allò que s'havia d'aprendre, tot i que mai no he fet balanç de si m'ha servit o no —suposo que sí—, però sí que vaig aprendre una mica, o bastant, de dansa i em vaig guanyar la vida fent de ballarí molts anys. Després vaig resoldre d'expressar-me d'una altra manera, amb el mim. Em vaig adonar que el mim era bastant limitat i que també s'havia de fer servir la paraula. Llavors feia un mim que parlava. Vaig fer la carrera d'una forma força atípica i sense planificar-la. Sóc feliç i a més ho faig d'una forma absolutament independent. No depèn de la taquilla. Em volto de la gent míni-

ma que necessito perquè es pugui fer l'obra i no demano diners a ningú, en tot cas només als bancs.

—*Fa l'efecte que crítiqui les subvencions?*

—Estic orgullós de la meva independència. I n'hi puc estar perquè la cosa funciona. Ara, fa falta que hi hagi subvencions, però passa que jo no puc jutjar com i per què es donen. Si em veiés en el lloc dels qui les

"Sé seduir i ho sé fer davant una audiència. M'hi diverteixo molt. Però no per això es pot suposar que aquestes tècniques em funcionin en el pla individual. És una relació personal que pot durar tant com dura una funció."

han de donar, potser faria més errors que no pas ells. I no ho sabria fer. Per a ser polític no es pot ser passional. Ho faria pitjor. Nosaltres ens movem per passions i emocions, i segurament que donaria les subvencions als qui m'apassionessin de veritat.

—*Tornant a la seva obra. Una de les coses que més crida l'atenció és la seva capacitat de comunicació...*

—Això busca qualsevol espectacle: comunicar. Jo ho sé fer. Sé seduir i ho sé fer davant una audiència. M'hi diverteixo molt. Però no per això es pot suposar que aquestes tècniques em funcionin en un pla individual. En una actuació pots arribar a aquella situació màgica que dura tant com l'espectacle, una relació personal que pot durar tant com duri la funció. Ara, com que em dedico tant a la faceta d'actor, no em preocupa que no em vagin tan bé uns altres aspectes.

—*Es prepara d'una manera especial a l'hora de sortir a escena?*

—Tot consisteix a no sortir tens; a deixar totes les preocupacions i ser molt d'hora al teatre, amb tot llest i controlat. I no fer res. Esperar que arribi el moment. Aquesta ànsia, que tampoc no és res greu, que es porta molt bé, i la passes escoltant música i fumant una cigarreta. Tot això fa que es concentri molt l'energia i que no arribis del carrer amb els maldecaps de casa, perquè llavors sí, que no surten bé les coses. A vegades no entenen per què arribo tan d'hora al teatre, unes tres hores abans de les funcions, però és que ho necessito.

—*Costa gaire de desconnectar dels maldecaps de cada dia?*

—Evidentment. Hi ha situacions personals, familiars o d'amics que estan molt malament i que necessiten el teu ajut. Tu els dediques unes estones i proves d'anar-te'n amb temps i oblidar aquesta persona que pateix, i que t'estimes molt, perquè has de divertir la gent, que no té cap culpa de les coses que et passen a la vida privada.

—*Per a la gent que encara no ho sàpiga, com és el seu personatge?*

—Sospitosament, s'assembla molt a mi, tot i que sembla una dona i després és un home. M'encanta l'ambigüitat, i és un valor que es pot rescatar. Se suposa que si aconseguís amb la meua cara i el meu físic d'assemblar-me a una dona meravellosa, el personatge hauria estat diferent. Però com que no pot ser, es va dissenyar així. Abans era molt més desenraonat, potser més brillant, i preocupat únicament perquè la gent rigués. Un bon dia el vaig anar despullant per una qüestió de comoditat. Em vaig quedar amb l'essencial, i em vaig ocupar de tocar temes que em preocupen, com l'estupidesa, el masclisme, la cursileria, la desigualtat, el que passa al món, les relacions amb les amigues, l'edat, el pas del temps..., temes que el perso-

natge viu molt dramàticament. La gent les veu i es diverteix, sense necessitat de buscar l'acudit. I amb moltes anècdotes que són reals i moltes d'inventades. Em penso que l'espectacle és fet amb molta sinceritat.

—*Aquesta sinceritat no passa desapercebuda del públic, i l'agraeix.*

—Doncs sí. O tant li fa saber si és certa o no. Jo miro de no fer mai el gurú, ni demostrar una filosofia determinada, ni fer cap míting. Però pots recordar a la gent què passa al món en una cançó que ningú no s'atreveix a cantar. Allò que m'importa és que faig allò que vull, guanyant allò que demano, i a l'escenari hi ha un munt de gent que pot pagar-se l'entrada perquè l'entretinguin. I no deixem de ser uns poquets, en comparació amb el que passa pel món, encara que ens pensem que siguem el melic del món.

—*Fa cas de l'opinió dels crítics?*

—Llegeixo totes les crítiques. La crítica entén que-

això que faig és una manera de fer que té a veure amb mi, i que funciona. Llavors les crítiques diuen que està bé, però tampoc no hi ha cap crític capacitat per a dir que, com que m'interpreto a mi mateix, l'espectacle és mal fet. Noto que hi ha una relació d'afecte, d'acceptació. No d'admiració.

—*Gairebé sembla que la seva proposta vulgui servir de teràpia...*

—Tampoc no ho pretén. Però, si no hi ha contingut, si no es parla de temes que a tu t'importen, doncs passes a ser un recitador d'acudits. Fins i tot hi ha gent que torna, i ho fa per veure què hi ha de diferent o què hi ha de real. Com que treballo en un estil que em vaig inventar, el de no aprendre'm un guió al peu de la lletra, busco la paraula a cada moment per expressar una mateixa cosa, i fa l'efecte que m'invento allò que dic.

—*Però, quan va néixer el personatge?*

—Fa molts anys em va sortir la possibilitat de ser presentador/a en un espectacle en què sortien homes que es vestien de dona, i que amb molta imaginació i des de molt lluny s'assemblaven a la que imitaven. Em vaig adonar que jo no era capaç d'imitar una veu, i que la meua cara no s'assemblava a cap altra. Aleshores vaig començar a fer un personatge que era molt desorbitat, que es disfressava molt i que s'assemblava a mi. Era autèntic i funcionava tot sol, fins avui dia.

—*Quina pot ser la clau de l'èxit de l'espectacle?*

—No ho sé. Ningú no té les claus de l'èxit, però en principi seria la constància, el treball, la dedicació, el sacrifici..., però semblaria això que diu la Núria Espert fent de Callas. Però, no. Va funcionar al principi perquè no s'assemblava a res. Això que faig no s'assembla al treball de les altres persones. Funciona mitjançant les emocions i per la forma de tractar l'humor. A mi, no em consideren un humorista, i sóc advers a

"Jo no provo de provocar, sinó d'acostar-me, de comunicar, i que m'estimin. Crec en la gent que viu intensament les seves emocions, que plora, que demana ajut i justícia, i no cal pas que sigui un còmic."

l'humor que es basa en les diferències, en la procedència, en les races. Aquí no hi ha res de tot això. Ens en riem de tot i de tothom; d'allò que ens agradaria ser a la vida, de l'amor. El meu humor mira de ser subtil.

—*I què té de vostè el seu personatge?*

—Ideològicament, tot. El públic, no el puc pas privar de la possibilitat de trobar-se amb aquest ésser ambigu home-dona. Però em penso que si sortís vestit de carrer i digués el mateix text també funcionaria. A més, m'agrada d'acostar la gent als problemes que més ens preocupen. I si ens en riem, millor. A mi, em semblaria meravellós que, de la mateixa manera que podem adoptar fills, poguéssim adoptar germans, adults o gent que se sent sola. És de tot això, que es parla. Em sembla terrible que, a una persona que demani un filla amb problemes, la hi donin ràpidament, i que, si alhora es pot endur un avi que sobra, també l'hi donin.

—*Per què aquesta voluntat d'explicar els problemes?*

—En principi perquè tinc necessitat que m'estimin, principalment, a la vida i a la feina. No sé perquè tenim aquesta necessitat. Vull estimar i que m'estimin. Poso aquests temes perquè són els que, a mi, em preocupen. No puc canviar el món. Tampoc ningú no em va encarregar aquesta missió.

—*Es considera provocador?*

—Seria provocador si em vestís de forma extravagant, anés pel carrer i, a la gent que no tingués cap intenció de veure què faig, els ho representés. Això no seria ni bo ni dolent, però jo no tindria valor de fer-ho pel carrer. Jo no vull provocar. Ben al revés, provo d'acostar-me, de comunicar i que m'estimin. Si vas provocant, no t'estimaran. En tot cas, ho faran una estoneta, segons el tipus de provocació. Personalment, crec en la gent que viu intensament les seves emocions, que viu la seva tristesa a fons, que plora i que demana ajut i justícia, i no cal que sigui un còmic.

—*De fet, no és avui la sinceritat la característi-*

—**Fins quan pensa representar 'Orgullosamente humilde'?**

—**Mai no tinc projectes a llarg terme. El més immediat és el mateix de fa tres anys: mirar de no moure'm de Barcelona, i si no toca més remei, fer alguna ronda. Ara, mentre hi hagi públic, l'empresari no hi perdi diners i jo pugui pagar els tècnics, tothom a casa i a fer un mínim de funcions la setmana. I ara que ve el bon temps, qualitat de vida. Mirar d'anar a un lloc que m'agradi i dedicar tres dies la setmana a treballar i tres més a no treballar.**

treballa sola. De tant en tant me n'emporto unes sorpreses meravelloses. M'agrada molt la gent que, d'alguna manera, va com jo per la vida, que fa una feina tota sola a l'escenari, siguin cantants, actors o pallsos. I he descobert gent al món que és inimitable. Gila no s'assembla a ningú, ni tampoc Woody Allen o Jango Edwards. M'agrada de descobrir els gossos verds que roden pel món.

—*I creu que el teatre que es fa aquí té prou qualitat?*

—A tots els països hi ha teatre ben fet i mal fet. Un teatre que no m'interessa gens i un teatre que sí. És igual a tot arreu. És com la tevé. Crec que a Catalunya es fa bon teatre. El nivell és molt alt, principalment el nivell d'exigència del públic. El públic català, no el pots pas enganyar. I això és bo. Avui fas una audició per a un musical i s'hi presenten sis-cents persones preparades, que estudien ball, cant i interpretació. Fa deu anys això no passava. La gent es va preparant.

ca principal de la gent?

—A qui es mostrés realment com és, li anirien molt malament les coses. Més val, doncs, que es deixi la mascareta posada, que encara enganyarà algú. Ara, crec en la sinceritat en les intencions, les relacions i el compromís.

—*Sembla una persona que estimi profundament el teatre?*

—I tant! M'agrada molt, però també m'agrada molt l'oci. No fer re, absolutament re. Jo m'ho passo molt bé sense fer re. I quan dic re vull dir re: ni encendre la tevé ni agafar el telèfon. Passejar, anar a mar, llegir. Tinc la sort que m'agrada molt la meua feina, i hi dedico tota l'energia que puc, però els dies que no faig teatre també m'ho passo molt bé.

—*Li vaga d'anar al teatre d'espectador? Què és allò que més li agrada?*

—Depèn, però el teatre m'agrada molt i en veig tant com puc. Quan vaig fora d'aquí, als Estats Units o a Londres, no solament vaig a veure els èxits del moment, o els grans musicals, sinó que m'agrada molt d'anar a veure gent que no s'assembla a ningú i que

